A°. 1839. N°. 84.

VRIJDAG, DEN 18den OCTOBER.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 17 October* 1839.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal hebben vervoegd om *Brieven van Manumissie*, te verleenen aan de navolgende Slaven, als:

1o. A. DE RANDAMIE, voor de Slavin *Francina* en haar Kind *Eduard*; hem in eigendom toebehoorende.

2o. HIS JEAN LEGÉ, voor de Slavin *Wilhelmina*; hem in eigendom toebehoorende.

3o. PHILIP STEINHARD, voor de Slavin *Petronella*, aankomende C. A. RICHTER: en

4o. J. A. KLOPPERS, voor de Slavin *Johanna*; hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den bij anticipatie bepaalden tijd van *acht* dagen, aangaande het verzoek van H. J. LEGÉ, en voor de overige binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Mengelingen.

EEN ONGELUKJE.

Er bestaat te *Parijs* eene kale vlakte, die men een schoon plein noemt; zij ligt tusschen de *Tuilerien* en de *Champs Elysées*, de *Seine* en de *Boulevards*. Het is *la Place de Louis de XV*, of *de Louis XVI*, of *de la Concorde*, of *de la Revolution*, of *de l'Obelisque*. Gij hebt maar te kiezen. Wanneer ik t'avond of morgen Minister van Binnenlandsche Zaken mogt worden, zal ik haar eenen nieuwen naam geven, en zorgen, dat zij dien behoude.

Dit plein heeft verscheidene uitgangen. Aan dien, welken de brug vormt, die naar de Kamer der Gedeputeerden leidt, zaten op zekeren dag van den winter des vorigen jaars, die — de arme lieden zullen zich dit nog wel herinneren — zeer hard was, een Oosterling, die dadels verkocht, en een boeremeisje, hetwelk den voorbijgangers April-viooltjes aanbood. Het was in het midden van April, die zonderlinge maand, waarin het regende, terwijl de zon scheen, waarin het sneeuwde en woei; doch het altijd even koud was. Van waar kwamen dan die viooltjes bij zulk winterweder? Van waar? Ik weet het niet. Beschouw de velden; een sneeuwtapijt strekt zich allerwege uit, zoo ver het oog reikt: wanneer deze sneeuw bevriest, ziet gij eenen spiegel van honderde mijlen in omvang; wanneer zij smelt, is het eene uitgebreide zee zonder schepen. Maar onverschillig; vraag viooltjes, rozen, aardbezien, dorperwten, abrikozen, — klink met eene handvol gouds, en het gewordt u alles in een oogenblik. Van waar? Dat is een ondoordringbaar geheim; doch het is eene waarheid, dat er te *Parijs* meer ananas gegeten wordt, dan op het eiland *Martinique*.

De Oosterling was reeds een man van jaren, hij was geboortig van *Mascara*, in het koningrijk *Algiers*. Hij had voorheen eene looijerij, en bereidde die roode en bronskleurige vellen, uit welke de zwaardvegers elegante dolk- en sabelscheeden maken. Deze tak van industrie in het Oosten zeer geacht; hij vereischt veel smaak en behendigheid, en zij, die hem uitoefenen, staan in eenig aanzien. Onze dadelverkooper was in zijn vak zeer geoefend. Hij stond in groot aanzien, en had zich eenig vermogen verworven, toen de Franschen *Mascara* plunderden en in brand staken. De looijer van *Mascara* was een bedorven man: zijne werkplaatsen werden een prooi der vlammen; van zijne fraaiste vellen maakte men zadels voor de Fransche kavallerie; zijne vrouw stierf aan eenen bajonetsteek; zijne dochter werd door eenen balk van zijn brandend huis verpletterd. Zijne vrouw had Maan geheeten, en zijne dochter Framboosje, de vleijendste naam, dien de Arabieren aan een meisje kunnen geven.

De arme looijer had veel uit te staan. Om hem te troosten en schadeloos te stellen, gaf men hem den titel van Fransch burger, lijfde men hem in eene soort van nationale garde in, en bouwde uit de puinhoopen zijner woning een koffijhuis, waar bier getapt en den ganschen dag gezongen en biljart gespeeld werd.

Hij ging naar *Algiers*, om zijn beklag in te brengen bij een dier geweldenaartjes, welke in de bureaux van het Ministerie van Oorlog geschapen worden. Mijnheer de Gouverneur dacht twee minuten na, en was alstoen van gevoelen, dat het niet in zijne magt stond te verhinderen, dat de overwonnenen van honger sterven. De looijer van *Mascara* kreeg eindelijk uit bijzondere gunst verlof, om naar *Frankrijk* te gaan, naar dat grootmoedige *Frankrijk*, hetwelk open staat voor allen, die daar, hetzij door handel, door kunst, door industrie of door letterkundige bezigheid, van honger willen sterven.

In dat schoone *Frankrijk* nu leed de arme Oosterling, in zijne sobere plunje gewikkeld, eene verschrikkelijke koude. De ongelukkige man had *Parijs* tot zijn verblijf verkozen. Hij sprak — niemand verstond hem; hij weende — men verstond hem nog minder. Hij bragt geheele dagen door in een hoek van het plein, nabij de Beurs, welke hij in zijne eenvoudigheid voor eene Katholijke moskee hield. Dien ten gevolge meende hij ook, dat de menschen die het gebouw ingingen, weldadig moesten zijn; want de weldadigheid, zegt Mohammed, is een heilige dauw, die allerwege vruchtbaarheid verspreidt. De Oosterling genoot geen anderen dauw, dan dien, welken de winterhemel van *Parijs* maar al te mild schonk, en geen effectenhandelaar of koopman drukte hem een twee-*sous*-stuk in de hand. » De kameelen verdragen den honger veel langer dan wij," sprak de looijer bij zichzelven. » Ik wil den gordel wat vaster toehalen." Hij haalde zich den gordel vaster toe, en dacht aan zijne vrouw en zijne dochter. Doch er komt een oogenblik, waarin men eten, sterven of stelen moet; dat is het heilige klaverblad der moderne beschaving. De Oosterling glimlachte smartelijk, en sprak: » Ik zal sterven." Wij zullen zien, of hij stierf.

Nanterre is een bekoorlijk gelegen dorpje, tusschen *Parijs* en *St. Germain en Laye*; daarheen gaan de gelukkige, rijke en aanzienlijke Parijzenaars, om, na de vermoeijenissen en genietingen der lange winteravonden, de lentelucht in te ademen. In dit dorp werd het boerinnetje geboren, van hetwelk ik u in deze regels zonder kunst en waarde vertellen wil. Haar vader bouwde den wijnberg van anderen, maar dronk niet van den wijn, — eene privilegie, waarover zich nog twintig millioen Franschen met hem verblijden, — en hare moeder verkocht koekjes aan den ingang van het park van *St. Cloud*, wanneer er liefhebbers voor waren. Deze beide kostwinningen waren echter te zamen niet toereikend, om zich de huurpenningen en het dagelijksch brood te verschaffen.

Toen het meisje grooter werd, zette men haar eene muts op, deed haar klompen aan, en gaf haar zes ruikers viooltjes in de hand. Men vergat welligt in der haast de kousen, en zeide: » Ga naar de groote stad *Parijs*, en verkoop deze viooltjes voor twee *sous* den ruiker." En zij bood nu dag aan dag hare schoone viooltjes te koop aan sombere, ernstige, landziekige menschen, die kwamen en gingen. Welk een gelukkig handel, de handel in viooltjes te *Parijs*.

En hare ouders werden oud en zwak; zij konden niet meer zien, en hunne voeten wilden hen niet meer dragen. Thans moest het kleine meisje hun oogen en voeten leenen. Zij deed zulks gaarne. En bovendien moest zij nog, de schoone kleine, met blonde haren, even als hare Beschermheilige in de kerk te *Nanterre*, alle dagen naar *Parijs* gaan, en bragt menigmaal des avonds naauwelijks zes *sous* te huis. Zes *sous*, na eenen weg van zes uren in den winter! Mijnheer Rothschild wint vaak honderdduizenden op éénen dag; daarvoor kan men, geloof ik, vele ruikers viooltjes koopen. Maar Mijnheer Rothschild is misschien geen liefhebber van deze bloemen.

Op zekeren dag in April van het vorige jaar lag de vader van het boerenmeisje ziek te bed, en hare moeder lag ziek in den ouden zorgstoel. Het kind moest echter naar *Parijs*, in akelig weder, door regen en slijk.

Daar stond zij derhalve weder op hare gewone plaats aan de brug, die naar de Kamer der Gedeputeerden leidt, daar, waar zoovele koetsen met adellijke wapens, zoovele millionairs, door vier paarden getrokken, voorbijrijden; zij had zes ruikers viooltjes. Arm kind! Zij bood hare waar allen voorbijgangers aan, nadat zij er zorgvuldig de sneeuw had afgeschud: niemand wilde er van koopen.

Sedert zes ure des morgens bood zij ze te koop; het was op slag van twaalven.

De looijer van *Mascara* was niet gestorven; hij had door een der gelukkige, maar niet dikwerf voorkomende toevallen, die in *Frankrijk* de plaats der Koninklijke Loterij hebben vervangen, een bijzonder grootmoedig man aangetroffen. Deze grootmoedige had hem eene mand met drie pond dadels geschonken, en met deze kostbare waar liep hij *Parijs* rond, en schreeuwde met luider stemme: »Dadels! dadels! echte dadels uit het Oosten!" De zaak ging in het begin vrij goed; op den eersten dag verkocht hij acht dadels, op den tweeden drie, op den derden dag, terwijl hij aan de brug zoo hard hij kon, zijn »dadels, dadels!" riep, had hij nog geen enkelen verkocht; zij waren door het sneeuwwater week en morsig geworden.

Ten twee ure zakte de thermometer twaalf graden beneden nul; en het kleine boerenmeisje, niet gelukkiger in haren handel met viooltjes dan de looijer met zijne dadels, was van koude geheel en al verstijfd. De man van *Mascara* nam zijnen tulband af, rolde hem uit elkander, en zeide — neen, hij zeide niets; hij bedekte de schouders van de kleine met het mousselin.

»Dadels! dadels! echte dadels van het Oosten!"

»Viooltjes, heeren en dames! viooltjes!"

Geen kooper kwam. Het sloeg vier ure; de thermometer zakte nog meer — en zij hadden beide nog niets gegeten.

Eenige barmhartige lieden, die schielijk voorbijgingen, lachten, toen zij een Oosterling zonder tulband zagen.

Ten half vijf kon het boerenmeisje zich niet langer staande houden; zij strekte zich bijna bewusteloos tegen de leuning der brug uit. De looijer van *Mascara* vroeg haar: »Hoeveel kosten uwe viooltjes, kindlief?"—»Twaalf *sous* de zes ruikers," antwoordde zij. — »Ziedaar! eet zes dadels, de helft van mijnen voorraad, en geef mij daarvoor twee ruikers."

Zoo kon het kind van *Nanterre* toch iets eten. De Oosterling at niet; hij had sedert twee dagen niets genuttigd."

Bij zonsondergang werd de koude zeer gevoelig; de thermometer wees eenentwintig graden beneden nul. De looijer glimlachte en wierp een blik omhoog. Het boerenmeisje was op de brug in slaap gevallen. »Zij slaapt," dacht de looijer, »en zij is schoon, zoo als eens mijn kind was. Moge zij rustig slapen! — Dadels! dadels! echte dadels!"

In *Frankrijks* hoofdstad werd het avondlicht aangestoken, en een vernieuwd gewoel verspreidde zich op hare straten. De menigte stroomde naar de schouwburgen, naar bals, naar prachtige eetzalen naar luisterrijke concerten. De looijer van *Mascara* gevoelde zich niet minder vermoeid dan het boerenmeisje. Hij gaf zich dus te eerder aan zijne neiging om te slapen over, daar het toch niet waarschijnlijk was, dat er nog iemand komen zou, om dadels van hem te koopen; het was reeds zeven ure des avonds, en snerpend koud. Hij had nog een goed inval voordat hij insliep. Hij bedekte de arme kleine, die naast hem sluimerde, met eene soort van gordel, welke hem de glorieuze overwinning der Franschen niet onroofd had. Hij behield slechts een gedeelte er van voor zichzelven, en wierp het overige op het ligchaam van het schoone boerenmeisje.

Zij slapen nog.

DE AFZETTERS.

Vier afzetters kwamen te Londen, namen eene poos de buurt van een gedeelte der Stad op, en besloten eindelijk hun proefstuk te doen in het huis van eenen ouden Docter, Robert Ledleton genaamd. Die man was zeer rijk, ongehuwd, 75 jaren oud, en bragt de drie laatste zomermaanden buiten door, 30 mijlen van Londen af. Eene huishoudster, bijna even oud als hij, hield getrouw de wacht over de stille woning, gedurende zijne afwezendheid, zonder eenig ander gezelschap dan hare kat, zonder eenige andere tijdkorting dan een geestelijk lied.

Op zekeren morgen wordt er aan de deur geklopt; zij kijkt met een gewapend oog ten venster uit, en ziet twee heeren in den rouw, vergezeld van een geregtsbeambten en eenen klerk. Zij opent de deur, de vreemdelingen groeten haar weemoedig, verkondigden haar den dood van haren ouden heer en halen een welgezegeld testament uit den zak. De oude vrouw schreid, de kat huilt mede, beiden zijn ontroostelijk; de buren komen toeschieten — wat is er te doen? — De oude docter is overleden, zijn testament zal geopend worden; dit vindt men zeer natuurlijk. De geregtsbeambte toont zijnen staf, het testament word gelezen: de droefheid der oude vrouw schijnt bedaarder op het hooren dat haar een aanzienlijk legaat is gemaakt. De buren wenschen haar geluk en gaan naar huis, zonder het verlies van den overledenen vrek te beklagen.

Nu vragen de erfgenamen den geregtsbeambte wat zij moeten doen om de erfenis te ontvangen, volgens de wetten des lands? Met grooten ernst wordt hun geantwoord, dat men in de eerste plaats tot het verzegelen der goederen van den overledenen moesten overgaan. Men eischt de sleutels van de oude vrouw, welke die gewillig overgeeft. Alle kisten en kasten worden geopend en men begint eenen inventaris te maken

»Dat kan vrij lang duren," fluistert één der erfgenamen de huishoudster toe, »wij moeten die Heeren toch eenige verversching aanbieden." Hij steekt haar eene guinea in de hand om te bezorgen wat in de nabijheid te krijgen zoude zijn. Zij dribbelt ter deure uit. Oogenblikkelijk wordt alles bij elkander gepakt, wat men aan haren geld en kleinodiën vindt. De oude vrouw discht op, schenkt in, wordt spraakzaam; men drinkt met haar, prijst hare veeljarige trouw, verzegelt in haar bijzijn en neemt eindelijk afscheid van haar, met de vriendelijke vermaning van, even zoo als voren, wel acht te geven op alles, wat in huis is, tot dat het testament in volle werking gebragt worde. De oude vrouw begeleid de heeren met vele dienaressen tot aan de huisdeur en sluit die zorgvuldig achter hunnen rug.

Er verloopt ééne week, en nog eene tweede geen erfgenaam komt op. Op eenen schemeravond, tegen het einde van de derde week, komt de oude heer stijf en wel te vreden de straat langs rijden. De buren aan de vensters maken een kruis, en zeggen: die vrek heeft geene rust in het graf. Hij klopt aan zijne deur, de oude roept *wie daar?* hij maakt zich bekend, en de oude vrouw denkt dat het de duivel is. Haar geweten brengt haar plotseling te binnen dat zij voor veertig jaren, toen de vrouw van den docter nog leefde, derzelve wel eens in hare regten te kort hadde gedaan; nu dacht zij dat de duivel kwam om haar daarvoor te halen, en wilde volstrekt de deur niet openen. Hij scheld, hij maakt geweld; doch zij verzekert hem dat hij dood is. Een paar moedige buren komen eindelijk ter hulpe, bevoelen en betasten hem, en betuigen dat hij levend is. Doch dezen zelfs zoude de oude vrouw niet hebben geloofd, indien niet de kat langs de deur heen en weder ware ge loopen om er uit te komen en haren meester te verwelkomen. Jufvrouw Sybilte wist dat dieren eenen zekeren reuk hebben van spoken, dat zij wegschuilen en janken wanneer het spookt. Daar nu de dikke bromster niet de minste vrees betuigde, waagde zij het eindelijk om met sidderende leden de deur te openen. Vóór dat de docter nog aan den trap was gekomen, wist hij reeds alles; hij spoed naar zijne kamer, rukt de zegels af, maakt de kasten open, vind loutere ledige plaatsen, geraakt in woede, vergeet zijne vroegere tedere betrekkingen tot zijne eerwaardige huishoudster, griipt haar bij hare laatste zes haren, mishandeld haar, en doet haar in hechtenis zetten. Zij beroept zich op de getuigenis van de buren en eischt voldoening. De docter krijgt middelerwijl eene beroerte en sterft. De oude huishoudster wordt op vrije vroeten gesteld en haar tot vergoeding van pijn en smarte het legaat waarlijk toegezegd, op het welk het guitentestament haar hoop had gegeven. Zij deelde het nog eenige jaren in vroome ingetogenheid met hare dikke kat.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 14den dezer, de Engelsche Sloep *Sylph* Kapt. James G. Caple, van Berbice; hebbende 5 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 16den, het Schip *Suriname*, Kapt. Reindert van der Meij, naar Amsterdam; lading: 430 vaten Suiker, 16 balen Katoen, 10 balen Heele Koffij en 2 oxhoofden Rum. — Passagier: de Minderjarige Jacob Petzoldt.

Advertentiën.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam:

Het Galjootschip *Concordia*, Kapt. J. H. Witt. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit 25 October.

Het gekoperd Kofschip *Jacoba*, Kapt. A. K. de Groot. — Adres bij J. L. Gellée.

Het nieuw gekoperd tweedeks Fregatschip *Noord-Holland* Kapt. H. K. Ruijl. — Adres bij Gebroeders Reijns.

Het gezinkt Schooner Kofschip *de Zeevaart*, Kapt. K. J. Haasnoot. — Adres bij Van West en de Hart.

Het Barkschip *Mercurius*, Kapt. C. Wessels. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Is voorzien van eene Polis. — Sluit 20 November.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip *de Jonge Lodewijk Anthonie*, Kapt. R. Tjebbes. — Adres bij C. J. Leijsner.

Het gezinkt Kofschip *Maria*, Kapt. S. J. Rotgans. — Adres bij C. J. Leijsner.

Naar Rotterdam:

Het Schooner Brikschip *Amphitrite*, Kapt. A. C. Krull, recommandeert deszelfs bodem ter inlading van KOFFIJ en KAKAO. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Ter Drukkerij van FUCHS & CAMPS.